

	Piagetova teorie kognitivního vývoje	Přehled vývojových stádií podle E. H. Eriksona	Vývoj morálního usuzování podle L. Kolberga	Koncepce vývojových úkolů
Prenatální vývoj	1. senzomotorické (0 až 2 roky): Důležitými procesy v tomto stadiu jsou motorická aktivita, vnímání a „experimentování“. Dítě začíná odlišovat sebe sama od objektů kolem. Buduje se u něj pojem stálosti objektu, což svědčí o mentální reprezentaci nepřítomného objektu	1. Základní důvěra proti základní nedůvěře (nemluvně). Podle zkušeností s emočními vztahy v tomto období se u dítěte formuje důvěra v lidi, život a svět — nebo naopak nedůvěra.	Období předkonvenční morálky: orientace na trest orientace na odměnu	Dítě má za úkol prožít prožitky základní důvěry ve svět a v sebe samého. Učí se přijímat a vsvědčovat to dobré, co mu přichází. Rodiče je milují a nikdy je neopustí, i když se dějí špatné věci. Tím je ke konci 1. roku života vytvořen základ všech hlubokých citových vztahů, se kterými dítě prožívá další život.
Perinatální vývoj				
První rok života				
Batolecí období (2 až 3 roky)	2. předoperační (2 až 7–8 let): Důležitými procesy v tomto stadiu jsou řeč, tvoření představ a jednodušší myšlení. Děti se učí užívat jazyka; mentální reprezentace objektů se tvoří pomocí představ a slov. Myšlení dítěte je zatím egocentrické (v kognitivním, nikoli mravním smyslu): vidí vše jen ze „svého hlediska“, nedokáže se na problém podívat z pozice druhého člověka. Dítě ještě plně nechápe určitá pravidla činností, určité operace. Dokáže třídit objekty, ale převážně podle jedné charakteristiky. Chápe sice některé vztahy a problémy, ale řeší je v přílišné závislosti na tom, co právě vnímá (náznorné myšlení).	2. Autonomie proti studu a pochybám (batole). Dítě se podle toho, jak se k němu dospělí chovají, buď osamostatňuje, stává se autonomní osobností — nebo se udržuje v závislosti, pochybuje o sobě, prožívá silné pocity studu a zahanbení, popřípadě se stává tvrdohlavým, negativistickým.		Kolem 1,5 roku dochází k tzv. druhému narození, kdy se v dítěti zrodí osobnost. V tomto období se vytvářejí základy vůle. Dítě postupně poznává své hranice, které by měly být dítěti přiměřené. V tomto období se vytvářejí základy vůle.
Předškolní věk (3 až 6 let)				
Mladší školní věk (6 až 10–11 let)	3. konkrétních operací (7–8 až 11–12 let): Důležitými procesy v tomto stadiu jsou logické myšlení a operování s abstraktními pojmy — i když zatím jen ve vztahu k objektům, které může přímo vnímat svými smysly (ke konkrétním objektům). Dítě je schopno pochopit identitu, ověřuje si vratnost mentálních operací. Chápe stálost počtu objektů (kolem 6 let), stálost hmotnosti objektů (kolem 9 let). Dokáže třídit objekty podle několika charakteristik. Experimentuje s objekty, ne však systematicky.	4. Snaživost proti méněcennosti (školní věk). Dítě se buď snaží o osvojení dovedností a dosažení úspěchu — nebo podléhá komplexu méněcennosti.	Nejvhodnější období přechodu ke konvenční morálce: orientace na to být hodným dítětem orientace na řád a zákon	Dítě se setkává s hodnocením výkonu, a to podle objektivních kritérií a ne podle možností dítěte. Nerozlišují se dispozice dítěte. Konflikt tohoto období spočívá mezi snaživostí a pocitem méněcennosti.
Puberta (do 15let)	4. formálních operací (11–12 a více let): Důležitými procesy v tomto stadiu jsou abstraktní, formálně logické operace. Dítě už se nemusí opírat o smyslovou skutečnost, je schopno hypoteticko-deduktivního usuzování typu „jestliže, pak“. Při experimentování systematicky obměňuje proměnné, hledá pravidla. Dokáže se vyrovnávat se situacemi, s nimiž se dosud nesešlo. Operace se nyní spojují ve složitější struktury a dítě s nimi dokáže pracovat oběma směry (přímo i vratně).	5. Identita proti konfuzi rolí (puberta a adolescence). V bouřlivých změnách pohlavního dospívání i měnicího se postavení ve světě si mladiství hledají svůj způsob života a vztahy k světu, v příznivém případě nacházejí uspokojující odpověď na otázku „Kdo vlastně jsem, o co mi v životě jde a jak se na mne dívají druzí?“, v nepříznivém případě podléhají vlivům vůdčích osobností různých sociálních skupin, což může vést až ke ztrátě vlastní identity.	Nejvhodnější období přechodu k postkonvenční morálce: orientace na společenskou smlouvu stadium univerzální etiky	Jde o období komplexní proměny pubescenta v dospělého člověka a odmítnutí jasněho světa dětství. Děti nejsou ochotné identifikovat se světem dospělých. Probíhá konflikt mezi identitou a zmatením rolí.
Adolescence (15 až 20let)				

Tabulka: Srovnání teorií o vývoji dítěte.